

IVANA ONDŘIOVÁ

POSLEDNÍ ÚTOČIŠTĚ

DOKONALÁ RODINA DOKONALÉ MÍSTO

DOKONALÁ PAST

Poslední útočiště

Vyšlo také v tištěné verzi

Ivana Ondriová

Poslední útočiště – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

IVANA ONDRIOVÁ

POSLEDNÍ ÚTOČIŠTĚ

Original title: *Tu si v (ne)bezpečí*
Copyright © Ivana Ondriová, 2019
Translation © Hedvika Křišťová Mojžíšová, 2025

Cover design © Miroslav Ferdinand
Cover illustration © Midjourney

Odpovědná redaktorka: Marie Henzlová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2025
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána
v jakémkoli vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoli formě, ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-653-2
ISBN e-knihy 978-80-7546-557-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7546-558-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7546-559-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity
fiktivně. Jakákoli podoba s živými či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Věnování:

*Tuto knihu Věnuji svojí kamarádce Ivce D. B. a její úžasné dcerce.
Ivko, máš můj obdiv a úctu, ty jediná to ze všech maminek
v mém okolí s přehledem dáš!*

AMÉLIE

Cinkající zvonkohra se mě pokoušela přesvědčit, že tu jsem správně. Byla to známka lidskosti, toho, že tu někdo opravdu žije.

Ale kdybych do ní neuhodila hlavou, nezaslechnu ji. Vál tu totiž jen nepřesvědčivý vánek, který úplně marně rozháněl suchý, horký vzduch okolo a jí se ani nedotkl. Horko na omdlení, jako když otevřete dvířka u rozpálené elektrické pece... Teď se ale její barevná sklíčka a dětské korálky vzdorovitě chvěly na tenkém provázku. Určitě byla vyrobena doma a nebyla to žádná krása nebo dokonalost, ale originální, nekopírovatelný výtvar toho, komu pozemek a dům na něm patřil.

Zvonkohra po chvilce dobojovala a zůstala jen tak viset na provázku. Po delším uvažování jsem usoudila, že ji udělalo dítě, protože tak rozhodně vypadala. Korálek sem, korálek tam, někde sklíčko z pivní láhve, jeden kamínek, myslím, že bílá perlička z náušnice. Visela z jednoho trámu jednoduchého přístřešku, který měl zřejmě představovat vstup na pozemek. Trámy ale rozežíral čas i červotoči a boční zdi byly křivé a dokonce shnilé. Sotva bych to nazvala pokusem o zútulnění, naopak, můj verdikt zněl, že tu mužská ruka dávno neudělala nic hezkého ani prospěšného.

Kde jsem se to ocitla, v jakém pekle? Neslibovala mi ta paní něco úplně jiného?

Otočila jsem se na patě a pod tmavými skly slunečních brýlí přimhouřila oči. Kam jít? Zpátky?

Na hrbolaté prašné cestě stál můj špinavý stříbrný cross-over. Dveře byly dokořán, až tady jsem cítila pach jeho rozpálených koženkových sedadel a zápach z motoru. I v něm to bylo peklo, trvající přesně čtyři hodiny a dvacet dva minut. Neskutečně jsem se pekla v příšerném vedru bez klimatizace a trpěla v benzinovém oparu. Myslím, že už mě tahle ojetá plechovka zpátky nedoveze. Jen co jsem zabrzdila a vypnula motor, zvláště v ní zahrkotalo a z kapoty se vyvalil kouř. Vozidlo se určitě přehřálo.

Bože, ale to já taky, vlhké džínyové kraťasy a tílko nalepené na zádech toho byly důkazem. Takže hurá do toho, není jiné cesty.

Přikrčila jsem se, ťukla ukazovákem do zvonkohry a vyšla z přístřešku na horké slunce. V jeho slunečních paprscích vykukoval dům, který vypadal přesně jako na fotkách... Nevelká dvoupatrová stavba s vysunutou terasovou částí, která se táhla po celé přední straně domu, na ní čtyři okna směřující na západ, kde jsem právě stála, dvě okna v patře, střešní tašky obrostlé mechem. A kolem chodník z malých kamínků a šterku, vedoucí zřejmě k zadní části chátrající stavby. K té by měla být přistavěná dvoupokojová část s kuchyní a malou toaletou.

Pronajala jsem si ji na celý rok.

Přesně tolik i s dobrou rezervou by mělo trvat, než Julio vypadne z Prešova a splní to, čím mě léta letoucí strašil. I tenkrát, když jsme ještě byli manželé. Je mu prý to pitomé Slovensko malé, dusí ho, omezuje a brání v rozletu. Podnikat tady nebude, stačilo mu těch strastiplných pět let.

Okovů, kterými jsem mu naším manželstvím spoutala ruce, se zbavil poměrně rychle. Sotva jsem se sebrala ze ztráty malé a naučila se znovu žít... Bez ní.

Sbalil se, hodil na mě špínu i vinu za to, že jsem ji nedokázala ani přivést na svět, a po advokátovi mi poslal rozvodové papíry.

Ale stejně bych nežila s někým, kdo mě z náhlého odchodu naší malé dcerky bez mrknutí oka obvinil už v okamžiku, kdy jsem začala krvácet.

Právě jsem vstoupila na zarostlý chodník. Vysoké trsy trávy na tomto místě téměř překryly jeho kameny, opravdu zoufale potřeboval vyčistit od plevelu, když vtom jsem zaslechla nějaký zvuk.

Kroky?

Ozvaly se někde přede mnou. Dup, dup, dup. Zdály se být drobné, naléhavé a rychlé, někdo zjevně chodil po shnilé terase! Po chvilce jsem ve skulině mezi prkny zahlédla pár světlých vlasů. A oči.

Malý slídil! Nezbeda, který mě potají špehoval. Asi dítě? Tady? Na to mě ale nikdo neupozornil. Udělala jsem další váhavý krok vpřed a doslova odtud dítě vypudila. Zavýsklo, odlepilo se od prkna a jako víchř vletělo do dvoukřídlých balkonových dveří.

Dívka?

Zdalo se mi, že na drobné postavě vidím šaty a neučesané kudrny jí pleskaly po holých lopatkách. Zastavila jsem se těsně pod verandou a v duchu zaklela.

Co všechno mi majitelka ještě zamlčela?

Opět jsem pohlédla dozadu na blátem postříkaný crossover, na jeho vábivé dveře, sedadla prohnutá pod tíhou zavazadel, na prázdný papírový kelímek od přeslazeného kapučína, které jsem si koupila na předražené benzince za výpadovkou z dálnice.

Byl čas ještě odjet...

Ale potom se dveře u domu opět otevřely a na mě se vyvalila směs různých vůní, kterým dominovala skořice a lidský pot.

Zahlédla jsem v nich ženu. Stála tam v tlustých bavlněných šatech sahajících do půlky žilnatých lýtek, při pohledu na ně jsem usoudila, že se ten zápach, nebo asi vůně, táhne od ní.

Kaštanové vlasy měla stažené ze srdcovité tváře dozadu a na těch příšerných šatech rozepnuté hned tři vrchní knoflíky. V jejich výstřihu jsem tak úplně jasně mohla vidět její velká kulatá prsa.

„Vy jste ta z města?“

Překročila práh v dřevákách. Na hubených lýtkách měla kromě nechutně vystupujících modrých žil i viditelné tmavé chloupky, možná ještě nikdy neholené, okolo pravého kotníku tenký řetízek. Po pravém boku pohybovala vařečkou, a když jsem lépe zaostříla, přesně za tím jsem znovu zahlédla ty oči. Něco mě na nich natolik upoutalo, že jsem sotva vnímala ženina další slova. Byly totiž jasně modré, bez jediné řasy a jako dvě mandle. Běhaly nejdříve po mé tváři, potom po nohou, potom zabíhaly k mému autu, a nakonec k té zvonkohře. Jako dva mihotavé korálky. Nepohlédly přitom do těch mých ani jednou, nezastavily se na nich ani na okamžik, ačkoli by mi stačilo jen několik sekund. Intenzivních sekund. Jen co by se nám totiž setkaly pohledy a vpily se do sebe, znovu bych stoprocentně viděla to, co u mnoha jiných před ní. Bolestivé, krvavé a ničivé obrazy... Náhody, nehody či kruté plány, prostě všechno zlé, co na ně cíhalo. A varovala bych je.

Jenže tentokrát to nebylo možné. Ty dětské kočičí oči byly totiž úplně nedosažitelné!

Och, díkybohu za to. Aspoň pár dní, bože, ano? Aspoň tolik mi dej, než si tu zvyknu a než si oni zvyknou na mě. Potom, potom mě zkoušej a odhal jim dar, který v sobě mám. Těžko ho pochopí... Nepochopili ho ani ti, na kterých mi záleželo, a hlavně ani Julio.

„Pitomá krávo. Vidiš, co se stane s jinými a tohle jsi neviděla? Ji jsi neviděla? To, co přijde? Co se jí stane? Že zemře? Ani tu krev mezi svýma nohama? Ne?“

Bože, ne. Kolikrát jsem mu už vysvětlovala, že moje schopnost vidět či předvídat zlo, které si chce sáhnout na lidi, s nimiž si vyměním oční kontakt, se mě netýká? Netuším proč. Nepřišla jsem na to po celou dobu, co to vím. Od doby, co jsem v sedmi letech viděla nikým nečekanou dědovu smrt.

„A tomu říkáš dar? Je to prokletí! Svinstvo! Hnusná lež. Na ní ti nezáleželo. Na vlastním dítěti. A na druhých ano? Nemůžu se na tebe ani podívat, jako bych se díval na čarodějnicí.“

„Tak už jste tady? Čekali jsme vás už ráno.“

Otrásla jsem se a pokusila se ta slova vytlačit z hlavy. Bylo to ale marné, pokaždé totiž dotírala znovu a znovu a já jsem se už asi tisíckrát ptala, kdy mě konečně nechají na pokoji.

Žena stiskla rty do tenké čáry a dala si ruce na vystouplé pánevní kosti. Tím mě znovu upoutala. Byla hubená jako prut a prohnutá v pase. Nejdřív jsem měla pocit, že ji dolů tahají velká prsa, potom jsem usoudila, že je jednoduše podvyživená a její páteř je poznačená skoliózou. Jako by týdný nejedla. Tvář měla také propadlou a hrubou jako struhadlo.

V okamžiku, kdy žena pohnula rukama, odhalila buclatá líčka schovávajícího se dítěte.

Skutečně to byla dívka! Vlastně malé... děvčátko s Dawnovým syndromem. Stačil mi jediný pohled na rysy její

tváře a hned jsem všechno pochopila. Po pozitivním tripl testu během svého těhotenství jsem si totiž o Downově syndromu přečetla stovky článků a studií. Chtěla jsem být připravená na všechny možné situace. Co když bude taková? Naše dcera? Přijmeme ji? Zvládneme to?

Zvládneme to?

Ano!

Jenže jak se dá zvládnout smrt ještě nenarozeného dítěte? Jak se na to dá připravit?

Asi jsem se na tu malou dívala příliš dlouho a zřejmě v ženě zasela semínko nedůvěry. To děvčátko totiž zahнала zpět do domu a v sekundě za ním zabouchla dveře. Potom se vařečkou znovu plácla o bok a namířila ji na mě jako nějakou vražednou zbraň. Určitě ji chtěla jen bránit a už v zárodku zničit moje předsudky, které vlastně vůbec ne-existovaly.

„Je skoro půl deváté.“

Vážně, a ta malá stále běhá venku?

„Nějak jsem se zdržela. Cesty byly dost plné.“

Zamžikala víčky, která křížovaly modré žilky jedna radost.

„Pokoušela jsem se vám dovolat, ale nebrala jste mi to...“ pokračovala jsem o něco naléhavěji.

„Já nemám telefon.“

Udiveně jsem jí pohlédla do bledé tváře.

„Jak to, že nemáte? Předě dvěma týdny jsme spolu přece telefonovaly a psaly si mail...“

„S mojí sestrou, ne se mnou. Ta to vyřizovala. Já nemám ani internet, nepotřebuji ho. A nepotřebuji ani nájemnici. To jen ona si myslí, že ano.“

„Vaše sestra...“

„Agáta.“

Přikývla jsem a trochu odvážně položila nohu na první schod.

„Udělala to tedy bez vašeho vědomí? Bude vůbec nějaký podnájem? Mám tu zavazadla a za sebou kus cesty...“

„Vždyť já o tom přece vím. Čekám na vás, ne? Z vesnice mi dali vědět. S Visterkou je Agáta v kontaktu a ta nonstop donáší, proto jsem na vás připravená!“

Byla to nevrlá, hladová, zjevně zatrpklá žena. To všechno proto, že měla dcerku s postižením?

Hledala jsem ji pohledem. Mrkla jsem do jednoho, potom do druhého okna a zkusila prohlédnout přes hustě nařasené záclony jistá si tím, že za některou z nich stojí a naslouchá.

„Jen konstatuji, jaká je skutečnost, slečno Reiterová. Nebo paní?“

„Jednoduše Lena,“ pokusila jsem se o náznak úsměvu. Nic. Ledy se neprolomily, ta žena tam dál stála jako vrostlá do dřevěné podlahy. Kdyby občas neplácla tou vařečkou a nehýbla koutky úst, pochybovala bych, že je živá. Tvář měla doslova jako vytesanou do kamene a bez mimiky či mimovolného záchvěvu, panebože, téměř bez mrknutí víček.

Byla jsem už blízko, vlastně jen pět metrů od ní, a tehdy se nám zkřížily pohledy.

Když se můj tmavý a uhrančivý spojil s jejími ocelově modrými duhovkami, čas okolo se zastavil. Můj, i ten její. Dívaly jsme se jedna druhé do očí a četly si ze svých duší. Sekunda, dvě, deset, bylo to možná i víc, měla jsem dokonce pocit, že je to celá minuta. Ale nic nepřicházelo – žádný obraz. Žádné násilné scény a bolest, tělo na trávě, na židli, v autě, kdekoli. Ani vyvrknutý kotník, zlomená noha,

pokažený žaludek, pořezaný palec na pravé ruce. NIC. Jindy bych to uzavřela tak, že má tato žena štěstí. Neonemocní, nezraní se, nikdo se jí nepokusí ublížit.

Jenže... Něco tu nesedělo. Na ní mi něco nesedělo. Nakonec jsem uhnula pohledem jako první. Přetrhla jsem náš oční kontakt, a dokonce mírně ustoupila, a ta žena triumfálně stiskla obě ruce v pěst! V tom okamžiku jsem se i navzdory vedru, které na jižních Kopanicích panovalo, mimovolně zachvěla. Jak jsem se ale mohla tak trást ve třicetistupňovém horku? A znovu. Tělem mi projela studená vlna a ještě něco. Něco zvláštního... Možná dokonce zlého.

„Takže Lena... Lena z Prešova. Sama? Bez manžela? Bez dětí? Jen Lena?“

Byla na koni a já zatlačená do úzkých. Další oční kontakt proto určitě nepřicházel v úvahu.

„Ano.“

„Nehrozí, že si sem časem někoho nastěhujete?“

„Koho máte na mysli?“

Pokrčila rameny a ostrýma očima se zahleděla kamsi do dálky. Zřejmě věděla kam, vždyť tu znala každou píd'. Žíly na krku se jí napnuly jako tětiva a čelist viditelně ztvrdla.

„Nevím... kamarádku? Možná milence? Nebo psa?“

„Ne.“

„Jste si jistá, Leno? Život zde je velmi osamělý.“

„Říkám, že ne. Právě takový osamělý život hledám.“

Znovu pohlédla přímo na mě a zkusila se očima zavrtat do těch mých.

„Prý jste spisovatelka.“

„Ne. Nejsem.“

„Agáta mi lhala?“

To mně lhala. V telefonu mi tvrdila, že je tu klid, všude přítomná vůně země a lesa, příjemní lidé a, samozřejmě, sítě jisté telekomunikační společnosti zabezpečující internet a možnost telefonování.

Automaticky jsem si sáhla do zadní kapsy krátkých riflí a vytáhla odtud svoji Nokii. Dvě čárky signálu mě trochu uklidnily.

„Dělám ilustrace do školních učebnic.“

„Cože?“

Konečně se část z její sebejistoty začala vytrácet.

„Kresby. Do učebnic. Pracovních sešitů, slabikářů, čítanek a tak...“

Nevěřila mi nebo si to nedokázala představit jako činnost hodnou zaměstnání.

„Na tohle potřebujete samotu?“

„Taky...“

Přimhouřila pergamenově tenká víčka a vařečkou ukázala někam za moje záda.

„Nevyndala jste si z auta zavazadla. Asi se jen rozkoukáváte? A jestli neprojdeme vaším testem spokojenosti, odjedete? Agáta mi slíbila sedm set padesát eur.“

Zúžené oči se jí viditelně zaleskly a konec jazyka nakreslil po tenkých rtech vlhkou čáru.

Přikývla jsem a v jednom z oken přece jen zahlédla malou tvář toho děvčátka.

„Tříměsíční nájemné. Hrazené dopředu, taková byla dohoda. Mám je v kabelce.“ Říkala jsem s pohledem nalepeným na to místo. Ke tváři brzy přibýly dvě malé ruce s krátkými prsty a jakési plyšové zvířátko, které koukalo z okna spolu s ní.

Žena to ale okamžitě vytušila. Nahnula se do strany, aby pod stříšku na terase, kam míří můj zrak, dohlédla a hlasitě zakřičela: „Běž do pokoje, Amélie! Raz, dva, tři!“

A Amélie z okna rázem zmizela.

Potom pohled znovu zavrtala do mojí tváře a pokračovala jakoby nic, dceru, či kdo vlastně to dítě bylo, ani nezmínila.

„A kabelku v autě. A auto na cestě. Zajedte s ním do dvora, tam překáží.“

Mrkla jsem a pokusila se strohost její odpovědi rychle absorbovat. Přijala mě tedy? Měla jsem ten podnájem?

„Nevěděla jsem, zda mohu...“

„Na severní straně je dřevěná brána. Dostatečně široká, abyste si ho neodřela. Zastavte s ním před maštálí.“

„A potom?“

„Pozor!“

Najednou žena vykřikla a vařečkou ukázala k obloze, odkud sletělo hejno černých krkavců. V mžiku bylo nade mnou! Myslela jsem si, že jen zakrouží okolo terasy, ale vrhli se přímo k mé světlé hlavě a téměř mi pařáty hrábli do vlasů. Stihla jsem se přikrčit a přikrýt si je rukama. Krkavci ještě jednou hlasitě zakrákali, dotkli se křídly trámů a znovu vystoupali k oblakům. Ten jejich řev byl příšerný.

„Ježíši, co to bylo?“ ustrašeně jsem se zeptala.

„Přece havrani. Jsou jich tady stovky.“

„Havrani?“

„Hm. Tady na jihu se jim líbí, zvykejte si. Často vlétnou i do domu. Hlavně když cítí vůni čerstvých koláčů.“

Vysmívala se mi? Tedy mému strachu? Nebo se mi to jen zdálo?

Pane Bože, poprvé jsem byla úplně mimo a nedokázala jsem ze své schopnosti vidět hrozbu blížícího se neštěstí

něco vytěžit. Ta žena mě znejistila natolik, až jsem o sobě skutečně zapochybovala.

„A co ještě? Co tady máte? Na co se mám připravit?“

Na okamžik zmlkla, protože zřejmě přemýšlela nebo mi jen jednoduše nechtěla odpovédět. A tak zvedla bradu, vařečkou si plácla do druhé dlaně a otočila se na patě. Potom sáhla na kliku u dveří, protože naše přivítání pokládala za vyřízené. Po chvilce se ale přece jen ještě ozvala.

Tiše, ale úplně vážně procedila přes sevřené zuby: „Na Amélii.“

FREDERIKA

Crossover zapadl do páchnoucí bahnité brázdy. Než jsem z něho vytáhla cestovní tašku a dva kufry, byla jsem po kotníky pocákaná blátem. Nebo to byly spíš zvířecí výkaly? Kdesi kejhaly husy a u maštale se batolilo pár slepic – hubených, jako byla ona. Vyškubané peří odhalovalo jejich nehezkou bílou kůži a vrásčité krky. Takže opravdu výkaly.

A co bylo v té maštali? Možná krávy, prasata, cokoli, co na zadním dvoře nadělalo smradlavý hnus šířící se až k zarostlým betonovým dlaždicím vedoucím k domu.

Vedle maštale stál další přístřešek. Pod ním parkovaly otlučený bílý favorit a mohutný Jeep Nevada. Špinavý podvozek a ohromné pneumatiky celkem jasně dokazovaly, že projel stejnou brázdou jako moje auto.

Tedy dva vozy, z toho jeden džíp. Sice starší model, ale stejně, jezdila s ním snad ona?

Agáta Hans mi v telefonu říkala, že jde o bydlení na velkém pozemku. Chválila ticho na samotě a prakticky něco jako malou farmu s dostatkem soukromí. V malé vesničce za Hurbanovem se sotva stovkou obyvatel, kteří byli roztroušení v údolí a po pláni pod kopci. Maleč, jak se samota jmenovala, byla rozlohou velká, travnatá a hlavně slunná, a to mě přesvědčilo.

A najednou zjišťuji, že dům patří její sestře a že je tu dítě. Amélie...

A co když je tu ještě někdo další? Rozhlédla jsem se po okolí a očima nejdříve zastavila na pařezu pod dubem. Zaseknutá čepel sekery se třpytila v pálicím slunci. Na boku přístřešku visely další tři. Sekery... A několik motyk, rýče, lopaty, rezavé kolečko. Pod tím stála velká kád' naplněná vodou, okolo ní naskládané plechové kanystry, zřejmě na benzin či naftu.

Přišlo mi to jako místo šité na muže, nebo ne?

Znovu jsem vykročila, kulhající jako kachna, protože zavazadla byla příliš těžká a já po cestě utahaná jako kuň. Zahnula jsem za dům a konečně si prohlédla přístavbu, kterou jsem si bez prohlídky pronajala na celý následující rok. Bílé dveře se skleněnou výplní u ní byly dokořán a z jejich obyčejného, naprosto nezabezpečeného zámku, trčel jednoduchý malý klíč.

Takže jsem byla pozvaná dovnitř? Vydechla jsem si a tašky okamžitě položila na zem. Kosti v těle mi jako na povel zasténaly, že jsem to sotva ustála.

Stála jsem v malinké předsíni, kde nebylo nic, jen oválné zrcadlo v popraskaném dřevěném rámu, malá dvouradá skříňka na boty, světlo, neskutečné teplo, a hlavně zápach z bláta. A ještě něco, zatuchlina... Och, bože. Právě jsem

mířila do prvního pokoje za malou vstupní chodbou a z nohou si shodila zabláčené tenisky i ponožky. Ruku jsem natáhla ke klice na úzkých dveřích, tušíc, že tam zřejmě bude kuchyň – a já jsem věřila, že se vším potřebným. Hlavně s ledničkou a dobře vychlazenou vodou. Může být i mléko, samozřejmě, také dokonale vychlazené a syté. Potřebovala jsem pít, jíst a potrebovala jsem cigaretu!

„Klíč.“

Vyjekla jsem, protože ta žena byla jako duch. Nejdřív to byl její hlas, potom stín, který mi dopadl na hlavu, a hned nato ona v předsíni, kde jsme se téměř dotýkaly. Když jsem se obrátila směrem k ní, oči se nám vpily do sebe jako inkoust do pijáku. A mě znovu šokovalo prázdno, které jsem v těch jejích našla. Ani poryv, jediný výkřik, ani kapka krve...

„Je přece ve dveřích.“

„Tento...“ Natáhla dlaň, na které ležel velký kovový klíč. „Je od brány. V devět ji zamykáme. Nejradši bych byla, abyste byla do té doby na pozemku a samozřejmě, aby k vám po této hodině nikdo nechodil.“

„Ani nebude. Už jsem vám to říkala.“

Mávla rukou a hodila mi klíč na černou cestovní tašku u nohou.

„Nadělal jste tu binec.“ Konečně oči spustila k zemi a při pohledu na šmouhy od černého bláta nesouhlasně stáhla obočí. „Musíte se naučit, kudy po pozemku kráčet, Leno.“ Moje jméno téměř vyplivla. „U nás se vodou zbytečně neplýtvá. Přesně to jsem s vámi chtěla probrat. Žádné koupání, jen sprcha. Jestli se dostaneme nad limit s kubíky vody, zaplatíte to ze svého. A také... pozor na uzávěr na plynové bombě v kuchyni.“

Plynová bomba? Žádný sporák?

„Kontrolujte také bojler nad toaletou. V případě, že bude třeba i nepatrně syčet, okamžitě mi zavolejte.“

Nebo co? Zabije mě oxid uhličitý?

„Lednička občas stávkuje.“

Konečně aspoň jeden světlý bod, díky bohu za to.

Nebudu tu platit dvě stě padesát euro měsíčně za nic.

„Proto ji odmrazujte klidně každý týden. Žádné zbytečné zamrazování zeleniny a takové ty ostatní hlouposti. Kupte, co potřebujete, a snězte to. Jednoduché jako facka. Má už hezkých pár let, ale ještě poslouží. A potom pračka...“

Nevěřím, v tu jsem ani nedoufala.

„Je jen jedna, v hlavním domě.“ Splaskla jsem jako bublina.

„Povíte mi, až budete chtít prát. Vyhradím ten den jen pro vás.“

„Můžeme se hned dohodnout, že to bude každý pátek. Co říkáte?“

„V pátek se mi obvykle vrací domů manžel.“

Otevřela jsem ústa dokořán a viditelně se zachvěla. Tedy muž a blízko... jak jsem si jen mohla myslet, že tu tato žena žije úplně sama? Tedy jen s Amélií? Nikdo by to tu sám nedokázal utáhnout. Ne s tolika hektary půdy a se zvířaty.

„Vrací? Je tedy někde mimo?“

Zvedla hlavu a přezíravě na mě pohlédla, a přitom její světle modré oči se mi teď zdály doslova jako kalná voda.

Čte ve mně, a to mám přece dělat já! Chce se dostat dovnitř – do mé duše, do svědomí, rovnou do mého srdce. Chce vědět, s kým má co do činění, ale s kým mám co do činění já?

„Byla jste vdaná, ne?“

Zmateně jsem pohodila vlasy. „Prosím?“

„Na prsteníku máte světlý proužek od snubního prstenu. Takže jste ho odložila teprve nedávno...“

„Já... ptala jsem se přece na vašeho manžela,“ vyslovila jsem tiše.

Úsměv, který se jí hned potom rozlil po hubené tváři, se nedal nazvat jinak než vrcholně cynický. A dokonce jí i cuklo pravým koutkem. Zároveň se jí papírová pokožka na tváři napnula a ústa odhalila červené krvavé dásně s jasným zánětem.

Proboha, co když opravdu trpí nějakou stravovací poruchou? Co když je anorektička? Jednoznačně tak vypadala a v těch příšerných zástěrových šatech mi přišla jako žena z minulého století. Neidentifikovatelné vlasy měla stažené do drdolu těsně nad krkem, nevylézal jí z něho ani jediný vlasek. Všechny je měla ulízané za ušima a zřejmě natřené nějakým gelem. Zdály se mastné, přímo olejové. Ne zpoceně či mokré, ale jako olej.

„Nevěra? Nebo rozvod?“

Sotva jsem něco zakoktala, pokračovala. „Vy z města nedokážete nic překonat a hned utíkáte k soudu. Jen Pán Bůh nás může soudit. A jen on může rozhodovat, kdo s kým bude a kdo ne. Rozdělit vás měla jediné smrt. Takto jste nehodná.“

Všechno zhodnotila a uzavřela bez toho, aby znala pravdu. „Nehodná?“

„Víc už před Boha nemůžete předstoupit čistá, tak je to. Nebo snad chodíte do kostela?“

V tom okamžiku se kdesi v dálce ozvaly kostelní zvony a mně se v mysli objevil jeho obraz. Před pár minutami jsem okolo něho projížděla. Byla to historická budova s vysokou

věží a kulatým oknem přímo nad vstupem. Stoprocentně s relikviemi, sochami a s mramorovým oltářem...

Ne, nechodila jsem do kostela.

„Nemůžete. Nehodí se to, když jste si z prstu sundala snubní prsten.“

Propána, byla to snad jedna z těch zarytých konzervativních žen, není proto divu, že se mi do hlavy začalo vkrádat něco jako obavy.

„Ani vy přece nenosíte snubní prsten, paní...“ Ani jsem netušila její jméno.

Vyjekla a teatrálně se chytila za hrudník, nato si sáhla do výstřihu těch nemožných šatů a vytáhla odtud tenký zlatý řetízek. V jeho středu se houpal stejně tenký snubní prstýnek.

„Nosím ho přímo tady, u srdce. Protože tam je i můj Roby. V mém srdci.“

„Roby?“

„Ptala jste se na mého manžela, ne?“

A co Amélie? Kdo to byl? Kdyby to byla její dcera, i ta tam má přece vyhrazené místo, nebo?

„Roberto se vrátí v pátek, přesně v poledne, až bude slunce nejvyš.“

Takže Roberto.

„Nikdy nepřijede pozdě. Ví, že to nemám ráda. Bude mít navařeno a udělanou čerstvou kávu. Když přijede později, vypije si ji studenou. A to zase nemá rád on.“

Zakousla jsem se do rtu a znovu sáhla po klice u dveří, která mě od ní mohla konečně odtrhnout.

„Takže tento týden si už zřejmě nevyperete. Ale sotva jste přijela, tak snad vydržíte do budoucího čtvrtka, nebo? To mi můžete přinést kalhotky a tílka. Případně ponožky a punčochy. Já vám je ráda vyperu.“

To nikdy! Nedovolím, aby mi někdo sahal na něco tak intimního. A potom to snad zavěsí na šňůru přímo před jejich dům, aby se ten její Roberto kochal pohledem na moje kalhotky? Co to je vlastně za jméno?

„Poradím si.“

Přimhouřila oči a mlaskla jazykem. Věřila jsem, že se mnou probrala všechno potřebné a půjde pryč, protože jsem potřebovala samotu, vybalit se a prohlédnout si svůj nový domov. Dočasný, ale domov. Po té únavné cestě jsem sotva stála na nohou. A tlačil mě taky plný močový měchýř a víc než pobolíval prázdný žaludek.

„Když myslíte... Dole ve vesnici není obchod ani pošta. Všechno zrušili začátkem jara.“ Potáhla nosem a hřbetem ruky si utřela tenké rty. „Jednou za týden jezdím na velký nákup Santanou. Když mi sepíšete seznam, dovezu vám všechno potřebné. Stačí mi dát peníze.“

„I já mám auto...“

„A propos peníze.“

Z ničeho nic přede mě vystrčila dlaň, která byla mozolnatá a žlutá od pampelišek. Zápěstí jí protínaly vlasečnice modrých žil a dvě křivolaké jizvy. Když zjistila, že na ně upírá zrak, ruku spustila zpět k tělu.

„Za podnájem. Říkala jste, že je máte v tašce.“ Do pohozené kabelky u kufru mi téměř pohledem vypálila díru.

Zatímco jsem jí v obálce přepočítávala požadovanou sumu, oči mi upírala na světlé temeno a hlasitě dýchala. Vzrušením?

Potom si peníze schovala do zánadří a konečně ze mě spustila zrak. Teď už bylo všechno v pořádku, proto by měla odejít a dopřát mi trochu soukromí, ne?

„Děkuji, Leno.“ Pokývala hlavou a znovu na tváři vykouzila něco jako úsměv. Ale tentokrát se jí nevydařil, protože

ho faleš a potměšilost úplně zničily. Kroutila ústy, jako by byla v nějaké posmrtné křeči.

Bylo mi úplně jasné, že s tou ženou neprosto určitě něco není v pořádku!

„Mimochodem, jsme tu jako jedna velká rodina. Myslím Robyho a mě... Proto mě klidně oslovujte paní Frederiko.“

Zamrkala jsem jako malá šolačka.

„A....“ odkašlala si a zašeptala. Myslím, že se ke mně dokonce naklonila blíž. „Dávejte si opravdu pozor na Amélii. Já nemluvím do větru, to nikdy. Je totiž, jak bych to řekla, abyste mě správně pochopila... ehm, zaostalá.“ Slabikovala přiškrceným hlasem a rozhodila rukama.

„Všimla jsem si, že...“

„Všimla?“ Zasmála se a ironicky zvedla obočí. „Myslíte si, že když se na ni podíváte, všechno hned víte? Nic netušíte.“

„Je to vaše dcera?“

„Je to retard.“

Jako by mě poplivala. Začervenala jsem se i za ni a pocítila takovou zlost, že jsem jí téměř jednu střelila.

„To nemyslíte vážně.“

„Jen jsem vás chtěla varovat. Nepotřebuji slyšet názory jiných a ani jejich soudy. Litovat nebo snad pohrdat. Protože ji nikdo nezná. Ani to nikdo neví, jaký je s ní život. Vyhýbejte se jí. Jestli vám sem náhodou vběhne, křičte nebo ji tu zamkněte a jděte pro mě. Ráda totiž leze druhým do kuchyně. I do postele. A vyvádí.“

Mluvila o ní, jako by byla absolutně nezvladatelná. Proboha, která matka to dělá?

Když ano, když to s ní bylo tak těžké, jak to, že byla teď v domě? Sama? Ne, Amélie byla jen nevinná holčička

postižená downem. Kdyby se jí poskytlo dostatek pochopení, je jako ostatní. To tahle žena byla nenormální!

„Teď je v domě?“ nedalo mi to.

Znovu její smích, či vlastně něco jako úšklebek.

„Už šmírujete, co? Znáám takové, jako jste vy. Fiflenky z města. Nejchytřejší a nejkrásnější.“

Panebože, tady určitě zůstat nemůžu, to bych byla úplně hloupá! Proč jsem nemohla jít bydlet k Agátě? Ta se mi zdála v telefonu v pořádku. Byla komunikativní a milá a já jsem měla pocit, že mě chce v Maleči. Otázka teď zněla proč, když mě tu tato žena očividně nechtěla ani náhodou?

„Když to už musíte vědět, je s Rózou. To je její kojná a žije s námi od Améliina narození.“

Díky bohu za Rózu... Doufám, že je aspoň někdo v této rodině normální, a i když jsem ji neznala, už teď jsem ji začínala mít ráda.

„No, vy se s ní nesetkáte, nevychází totiž ven. Má sklerózu multiplex.“

Tečka, byla jsem tu jen trnem v patě. Jasně, trnem, který platí nemalé peníze...

Sklerózu multiplex tedy? Nebo jsem snad špatně slyšela?

Jak si ale ta nemocná Róza poradí s neposedným, vlastně retardovaným dítětem? Co mě tu ještě překvapí?

„No ale s Amélií si poradí i přesto, to mi můžete věřit. Tak... řekla jsem, co jsem chtěla, a myslím si, že jsem vás tu opravdu vřele přivítala. Věřím, že budete mít u nás pohodlí a klid na tu svoji... ehm, práci. Když budete dodržovat naše pravidla, celkem určitě budeme obě spokojené. Tedy, Leno,“ normálně se mi mírně uklonila a konečně se obrátila na patě. „Přeji vám hezký večer.“

Frederika kráčela po betonových kostkách se zdviženou hlavou ladným krokem královny. Sukně jí přitom plácala do nateklých, bolavých lýtek a šije se zvláště nakláněla. Ještě se za mnou ohlédla, jako by se chtěla ujistit, že jsem skutečně tam. Potom zahrnula doprava a ztratila se v útro-
bách domu.

JÁ, LENA

Spala jsem ponořená v zatuchlině a stokrát jsem zalitovala, že jsem si s sebou nevzala svoje ložní prádlo. Vlastně tisíc-krát. Zalehla jsem, jen co slunce zapadlo a pozemek obklo-
pila tma, což bylo až před desátou. Do té doby jsem si tu připadala jako ve výkladní skříni.

Krávy okolo bučely, slepice nepřestaly kdákat, dokonce jsem slyšela i ty havrany. Plynová bomba v malé kuchyni s kredencí, miniledničkou a kulatým stolem se čtyřmi židle-
mi mě dusila ještě dlouho potom, co jsem ji vypnula. Bojler v modré vykachlíčkové koupelně syčel, jen co do vany kápły první kapky vody. Byla studená. Stačilo mi, že jsem si v ní opláchla nohy a zachvátila mě mírná zimnice. Mám jít za Frederikou s tím, že zjevně v koupelně něco nefunguje? A bojler syčí?

Nešla jsem.

Radši jsem si sedla do křesla v obýváku a dívala se na vit-
rínu přeplněnou čajovými šálky a kávovým servisem. Nebyl tu televizor. Ani rádio.

Potěšil mě snad jedině starý otlučený pracovní stůl pod
čtvercovým oknem, na kterém stála lampa s mosazným

stínidlem. Dokonce k němu někdo přisunul kolečkové křeslo, a ačkoli mělo opěrku nakřivo a jedno z koleček vylomenné, bylo stále dostatečně funkční.

Tady budu kreslit.

Jen co jsem si na ten stůl rozložila svoje kreslicí potřeby, zapnula si notebook a v něm mobilní internet, moje duše se trochu uklidnila.

Nejsem tu úplně odříznutá od světa.

Konečně se za okny setmělo, i když byl měsíc víc než do-
těrný a neustále mi nakukoval dovnitř. Usínala jsem na zá-
dech, mělce dýchajíc, aby se mi do plic dostalo co nejméně
z okolní zatuchliny.

Tehdy se mi ve snu zjevila Julova tvář v okamžiku, když
mě našel na dlažbě v naší kuchyni. Ten obraz se tam objevo-
val noc co noc, noční můra, která neměla konce a která mě
bude ničit po celý život. Protože celý můj dosavadní život
od základů změnila.

„Co jsi tu vyváděla?“

Žádný výkřik hrůzy, žádné otázky, jestli jsem v pořádku.

„Do háje s tebou, Leno, tak co jsi tu vyváděla? Je tu krve
jako po zabíjačce. Ježíš Marja. Panebože, do prdele s te-
bou.“

Vnímala jsem ho tak napůl. Upadala jsem totiž do mdlob
jednak ze ztráty obrovského množství krve, a hlavně ze
šoku. Přicházela jsem o ni! Nikdo mi nic nemusel říkat a on
mi nemusel nadávat, věděla jsem to stejně. Nekopala, nevr-
těla se mi pod bránici, jak to dělala poslední týdny.

Ted' jsme byli ve dvacátém šestém. Mohli by ji zachránit?
Dokázali by to? Přežila by? Měli jsme dvacáté první století
a medicína dokázala zázraky.

Jenže já jsem nerodila, já jsem o ni přicházela.

Něco se stalo. Natáhla jsem se pro sklenice na vrchní policiče kuchyňské linky a v podbřišku mi puklo, nato mě zachvátily křeče. A potom se mi po stehnech začala řínout krev. Ne světlá nebo nahnědlá, ale prudce červená, která čvachtala o dlažbu a tam za pár sekund udělala neuvěřitelně velkou kaluž. Zatmělo se mi před očima a já se do ní svezla, jako by mi přetali achillovku.

V dálce jsem slyšela auto, které se blížilo ke garáži, jeho kola už byla slyšet po šterkové cestičce. Potom bouchly vchodové dveře a na dlažbě v chodbičce se ozvaly kroky.

„Leno? Jsi doma? Vaříš?“

Měla jsem zapnutou digestoř, skutečně jsem totiž vařila, dokonce jeho oblíbené těstoviny s tuňákem. Vnímala jsem jeho hlas i kroky, ale nedokázala jsem ze sebe dostat ani hlásek. Jen jsem si svírala břicho v dlaních a s hrůzou se dívala na svoje zkrvavená stehna a rozkrok.

Potom se vrátil dovnitř a bušil do mě pohledem.

„Ježíši. Ty pitomá, tupá ženská! Blbko. Jestli jsi nám ji zabila, tak...“

Mezi dalšími nadávkami zavolal záchranku a pokusil se ručníky zastavit tu krev. Ani jednou se na mě nepodíval, ne do mých očí. Díval se jen na moje břicho, ušpiněnou dlažbu, pootevřenou skřínku a na rozbitou sklenku ve výlevce.

Z toho si udělal svůj vlastní úsudek.

„A tohle jsi jako nevěděla? Co bude, až vylezeš na tu linku?“

Nikam jsem nelezla, nic takového jsem nedělala. Au, au, křeč, která znovu procházela mým tělem, mi stáhla útroby, sotva jsem do plic nasála vzduch.

„Ha? Kdekoho vidíš, kdekomu pomáháš, varuješ ho, zachraňuješ mu krk a naše dítě si zabiješ?“

V tomto měl pravdu. Když jsem neviděla sebe, proč ne malou? Proč jsem nedokázala vidět to malinké tělíčko?

Protože jsem potřebovala oční kontakt, a dokud se nenarodila, nebyl možný...

„Kurva, Lenooo. Leno! Jestli... jestli to nepřežila, jestli ji zabila, jestli...“

Víc neřekl, venku už totiž bylo slyšet sanitku. Přijela expresně rychle, čemuž jsem se ale nedivila, kdyby na mě tak někdo řval do telefonu, raději nasednu rovnou do vrtulníku.

Její siréna se teď mísila s jiným zvukem. Byl to pláč? Ječení?

Lekla jsem se a prudce otevřela oči do tmavého páchnoucího pokoje. Už jsem se naučila z té každodenní noční můry vzpamatovat rychle a bez otálení, a tak tomu bylo i dnes. Posadila jsem se, odkopla z nohou polštář a potom je spustila na dřevěnou podlahu. Zapraskala, jen co jsem se na ni postavila.

A znovu.

Výkřiky, které se prolínaly s pláčem! Vysoký tenký hlas, který ječel, jako by jeho majitele svlékali z kůže.

Proboha, co to má být?

Proběhla jsem malou chodbou a vykoukla přes skleněné dveře na zadní dvůr. Měsíc ho osvětloval natolik, že jsem ve tmě mohla rozeznat stíny domu, stromů a obrysy svého auta i favorita pod přístřeškem. Velký džíp chyběl, zůstalo tam po něm jen prázdné místo pocákané stopami nafty a oleje.

Možná bych zalezla zpátky do postele, protože by zvítězil můj strach, ospalost i pocit, že se chci plést do něčeho, do čeho mi nic není.

Ano.

Měla bych jít spát a hned ráno zavolat Agátě Hans. Zeptat se jí na její divnou sestru a stejně divnou neteř – a na celý ten dům... Ujistit se, že přijet sem bylo správné řešení.

Bože, vždyť jsem ani nepodepsala nájemní smlouvu! Všechno to bylo na ústní dohodě, takže o nic nejde. Jednoduše se sbalím i když je to finančně víc než přitažlivé a... počkat, počkat. Kdo ale z naší ústní dohody jednoznačně profitoval?

Frederika...

Dostala prachy na tři měsíce dopředu. Nejsem pitomá, abych odtud odjela a nechala peníze jen tak. Určitě musím zavolat Agátě a potom podepsat nějaký papír, aby to bylo víc než jen slovní domluva.

Byla jsem tak šťastná, že jsem našla toto osamělé místo daleko od Prešova. Zdálo se mi dokonalé... Asi jsem ale měla stále příliš zakalenou mysl a nemyslela jsem na náležitosti spojené s občanským právem.

„Uáááá.“

Jenže křik zesílil, a dokonce někde zařinčelo sklo. Tak jsem odemkla, obula si tenisky se zaschlým blátem na podrážce a vydala se k domu. Někde tady by měl být jeho zadní vchod. Cestou jsem se snažila nakouknout dovnitř přes okna na pravoboku, ale panovala tam neproniknutelná tma bez jediného záblesku světla či svíce, čehokoli. Tak kdo nebo co to křičelo?

Jedině někdo z těch třech... Frederika, Amélie či Róza. Nebo to byly kočky? Mrouskaly se? Neblázni, Leno, byl to jednoznačně člověk.

Jako na povel to přišlo opět!

Do háje! Stiskla jsem kliku u dveří a marně s ní zalomcovala – zamčeno. Tak jsem se do dveří zapřela celou váhou